

Novi zvon

Novi zvon

Letnik III, številka 6

(december/januar 2014)

Revija deluje pod licenco creative commons.

Urednica: Gaja Jezernik Ovca

Pomočnica in področna pomočnica urednice – poezija: Sara Fabjan

Področni pomočnik urednice – proza: Patrik Holz

Strokovna sodelavka – intervju: Veronika Šoster

Strokovna sodelavka – lektorica: Vesna Rogl

Virtualni mentor: T. V.

Novi zvon	1
JASNA JANEŽ	4
Barbara Gale	7
Novo leto	7
Ideal	8
Nadja Svetlin Kastelic	9
Jelen	9
Gaja Jezernik Ovca	10
Med osemnajsto in enaindvajseto, jeseni	10
Popravim si krono na glavi, brez cinizma	11
November	12
Maruša Romih	13
Semafor	13
Matej Krevs	14
Romanca v mesečini	14
Veronika Šoster	17
Agonija Žarnice	17
1. prizor	18
Sara Fabjan	19
Operacija sponka	19
Vladarji	20
Farewell to arms. What arms?	21
Poznam Andreja	22
Jasna Janež	24
Amen	24

JASNA JANEŽ

Moj stil je zelo zgoščen, ravno zato mora čisto vsaka beseda stati na svojem mestu.

Tokratna sogovornica je vsestranska srednješolka, ki pravi, da so ji pri pisanju poezije tematsko blizu narava, družbena kritika in ljubezenska dvojina. Pri branju se raje zateka v prozo, poleg literature pa se ukvarja tudi s športom (trenira triatlon) in je dejavna v župniji; poje v cerkvenem pevskem zboru in je urednica oratorijskega časopisa. V zadnjem času obiskuje literarni klub v Ribnici pod vodstvom Ane Porenta, kar ji predstavlja izziv in obenem pripomore k njeni osebnostni in literarni rasti.

1. Omenila si, da nerada prebiraš znanstveno fantastiko, zanimivo pa v tvoji poeziji srečujemo, recimo, »druge svetove, druga vesolja«. Kako to?

Znanstvena fantastika res ni moj priljubljen žanr. Kljub temu jo včasih vpletem v svojo poezijo. Bralcu morda s tem dopustiš, da si na svoj način interpretira pesem. Razpreš mu različne dimenzije pesmi. V tem, se mi zdi, da je čar poezije. Zelo rada imam izraze iz naravoslovnih znanosti, kot so matematika, fizika, kemija in biologija. Poezija je tako interdisciplinarna, kar mi je zelo všeč. Zadnje čase pa veliko razmišljam tudi o tem, da mora biti poezija družbeno angažirana in kritična ter ne le izliv čustev. Opozarjati mora na probleme in obravnavati tabu teme. Umetnost ni več zgolj sama sebi namen, temveč je nekaj več. Ponudi nam nove poglede, razmišljanja, ideje. Širi obzorje. Marsikdaj tudi polepša dan.

2. Na splošno velja, da naj bi bila poezija že tako ali tako bolj izčiščena kot proza in s tem tudi krajša, tvoje pesmi pa so praviloma res zelo kratke. Kaj ti ponuja taka dolžina pesmi?

Moje pesmi so res izjemno kratke, manj je več! Menim, da je pomembno, da z malo besedami veliko poveš. Moj stil je zelo zgoščen, ravno zato mora čisto vsaka beseda stati na svojem mestu. Eden od razlogov za tako dolžino pesmi je tudi ta, da se ne poslužujem rim in tradicionalnih oblik. Če ima pesem nek ritem, določeno obliko, je lahko daljša, če pa pišeš v prostem slogu, je lažje pisati kratke pesmi. Moram reči, da mi vedno največ težav dela konec in za pesem z le nekaj vrsticami je ta še kako pomemben. Biti mora udaren, dobro premišljen in dati mora neko sporočilo.

3. Obiskuješ tudi literarni klub, kjer si postavljena pred različne izzive. Lahko poveš kakšnega, ki se ti je zdel še posebej zanimiv, in kaj je iz njega nastalo?

V literarnem klubu imamo zelo različne naloge. Velikokrat gre za prozo, kar je zame še večji izziv, glede na to da sama pišem poezijo. Morali smo že napisati zgodbo, ki jo pripoveduje predmet ali žival, enkrat smo na primer izžrebali en listek, na katerem je bil napisan določen poklic, na drugem pa dejavnost, ki jo opravlja. Takrat sem dobila poklic brbublator in dejavnost natikati bukovo listje na drevje. Nastala je kratka proza, prepletena s humorjem in malo fantazije.

Še posebej bi rada izpostavila zadnjo nalogo [\[1\]](#), ki smo jo imeli. Prav tako je odločil žreb. Potegnili smo en kratek članek iz časopisa ter en opis horoskopa. Naš izziv je bil, da napišemo zgodbo, ki bo vsebovala podatke iz članka, glavna oseba pa naj ima lastnosti tega horoskopa. Jaz sem dobila članek o stolnici iz kartona, ki je bila zgrajena, da začasno nadomesti neko svetišče, ki se je porušilo v potresu. Delavcem je ponagajal dež in to stolnico uničil. Kar nekaj časa sem razmišljala, kako naj se tega lotim. Začela sem z glavno osebo. Napisala sem njen kratek življenjepis, karakter, zunanost. Šlo je za osemletno deklico, ki je starše izgubila v potresu, ki se je zgodil v svetišču. Zatekla se je v to kartonasto stolnico, kjer je premišljevala o svoji preteklosti. Skozi spomine izvemo njeno kruto zgodbo. Zgodbo, ki se ne bi smela zgoditi nikomur. Zgodba je res pretresljiva, vendar odpira tabuje. Mislim, da bi moralo biti v literaturi takih tekstov še več.

4. Si tudi prejemnica nagrade Župančičeva frulica za leto 2014. Kakšen je bil občutek srečati se s širšimi mediji?

Z mediji sem se kar dobro soočila, precej sproščeno, bolj kot bi si mislila. Ko pa me je novinarka prosila, naj povem svojo pesem na pamet, sem znala samo prva dva stavka.

5. Pa še za konec: kakšni so tvoji načrti za prihodnost, katero fakulteto si izbrala?

V prihodnosti bom s poezijo vsekakor nadaljevala. Upam, da bom kdaj tudi sama mentorica in bom vodila literarne delavnice. Študirat pa grem slovenistiko ter primerjalno književnost in literarno teorijo na Filozofsko fakulteto v Ljubljani.

Intervjuvala: Veronika Šoster

[\[1\]](#) Omenjeno zgodbo z naslovom *Amen* si lahko preberete v rubriki »Proza«

Poezija

Barbara Gale

Novo leto

Izginjajo obrazi
Neznana telesa in dotiki.
Ti, ki so vsepovsod.
Na meni.
A mene sploh ni.
Ta noč,
Črna in lepa.
Cirkus ljudi
Ujetih v stopinjah lastnih senc.
Strast in ljubeznivost,
Predana drug drugemu.
V kotu, za mizo, na stolu.
Sedi in se smeji.
Smeh iz srca
Iskren, otroški, naiven
In preprost.
Misliš.
A moj smeh to ni.
Gledam stran.
Ustnice ljubkujejo moj obraz.
V zrcalu so luči.
Počasi se dani.
In pogum se kakor megla
Dviga s tal v nebo.
Obstane.
Ni izgovorjenih besed.
Ne dotikov, ki so resnični.
Nikoli
Ne bom ena izmed njih.
Nikoli ne bom živila.

Sem črno-bel kristalov vzorec,
Topim se na vročini,
Rušim v svoji notranjosti.
V resnici
Se lahko takoj razblinim.
Vrnem v sliko.
Tvoj pogled,
Ki izraža up, si želi ljubezni.
Ne išči to v meni.
Mene tukaj sploh ni.

Ideal

Že davno sem opustila upanje
za naslednji prihajajoči dan
in le opazujem
dogodke, ki drsijo mimo mene.
Ljudi, ki jih kmalu več ni.
Ne pogovorov ali dejanj.

V tvojih očeh iščem vzorec
in čakam kakor odpadli list,
da me zajame veter in odletim
v neznano.

Nočem misliti na to,
a občasno zahrepenim po odrešitvi,
po besedah, ki me dotolčejo.

Svet je videti peklenski
in jaz sama,
sredi neznanih znamenj,
ki se preigravajo.
V senci.

Tudi ti boš odšel.
V meni neizrečene besede
ne spreminjajo jutra v nebesa.
In ko bi vedel, da v tej neizpolnjeni želji;
le ti mi sežeš do srca,
le ti razumeš,
iz nič ustvarjen ideal.

Nadja Svetlin Kastelic

Jelen

Glava umika se telesu,
hrast je črn
in ti se mi umikaš.
Je to zato,
ker je svet obrnjen?
A zvezde grejo svojo pot,
ne vidiš smisla mojega popotovanja,
obrneš se navzven
in mi plačaš kavo,
popijem jo s sladilom,
kot bi čutila nič.
Saj je vse ena sama nula,
znak za konec.
Končano je,
čeprav se ni niti začelo.
Stop razmerje
in jelen je šel čez polje.
Osamljen.

Gaja Jezernik Ovca

Med osemnajsto in enaindvajseto, jeseni

Tebi,
ki kadiš svoj drugi jutranji cigaret
in me opazuješ,
mehko

Včeraj sem ti rekla pred spanjem,
da te ljubim,
da so se besede potopile v odhajanju
dneva. Prej so bile samo
zapisane — in kar je zapisano,
je potrebno
previdno predati luči.

Danes ti bom rekla po kosilu —
ob jasnosti kavnih skodelic,
ko še ni šumov pralnih strojev ...
in vonj po golažu,
ki ga je soseda pričela kuhati ob
devetih zjutraj,
že izgine.

Ne bova več iskala krinke noči, da
bi bila vidna —
pa čeprav so takrat sprehodi
po meglicah Celja
najlepši.

Jutri. Nabrežje. Nad novo luno.

Tvoja /od prvega poljuba
v avtu tvoje bivše dalje/

Popravim si krono na glavi, brez cinizma

Skozi odprto streho avta se vrtinči preteklo leto in pol
tragikomične sentimentalnosti plastičnih kron,
ki so povezovalе vse izpraznjene steklenice refoška in raznih B-jev,
ker bordojcev je bilo veliko, preveč, da bi si jih poimensko
shranila v aplikacijo na telefonu – ni pomembno. Prinašaš mi nove.
Zanje ne potrebujem pollitrskih kozarcev. In ti me ne postavljaš
v vitrino čakajočih večerov
s pogledom skozi valj pločevink piva in vetrobranskih stekel taksistov,
ki so imeli dve končni destinaciji – ali nobene.

Počutiva se nedeljsko v ponedeljek, ker sva spala
brez smsov sredi noči ali podzavestnega izkrivljanja mojih sanj,
ki so se mazohistično prepletale s tvojimi opravki,
ki bi jih lahko odključal s predlanskoletnimi božičnimi darili,
pa si hranil ovijalni papir, dokler se ni razrastle
v tapete, ki si jih nihče od naju ni želel,
in sva morala čakati na mojstra, da jih je po lovljenjih okoli datuma končno prišel sneti,
ker si želel, da bi jih morda lahko z minimalno škodo
v svojo hišo prinesel nekdo drug. Robovi levo zgoraj so se kljub previdnim
in (pre)počasnim postopkom prilepili premočno. Lahko bi vedel.

Vsako popoldne jih manj opazim, ko se misli že raztapljajo v
ritualu turške kave po kosilu, ob kateri bova prižgala cigareto ali tri in se
s priprtimi očmi gledala preko mize, na valovni dolžini *greva-se-malo-uležt*,
ki bo prerasla v dejanje po zadnjem dimu
in bila pospremljena z zvokom odlaganja skodelic ob koritu,
kjer bosta ostali v pripravljenosti, če se morda ne bova želela ponovno
vrniti v prostor pred vhodnimi vrati – še posebej zdaj, ko je
zunaj že tako zgodaj tema. Ure so samo ozadje, ko štejeva popoldneve
s tvojo glavo na moji rami in večere z mojo na tvoji,
čeprav veva, da nama nikoli ne bo uspelo šteti do tako visoke številke,
evidence pa ne potrebujeva.

November

Svetlobne črte
ti izrisujejo pot
do mojih stegen.

Maruša Romih

Semafor

veš pol
življenja boš
preživel čakajoč na
teh semaforjih na nekaj
sekund svetleče zelene
luči ker pri rumeni
se ti dihanje
ustavi

žile se
ožajo in kri je
mirna in potem si pri
rdeči napol mrtev in okusiš
tisto finalno izkušnjo med ži
vljenjem in smrtjo
in to se greš
vsak dan

znova in
ti sploh nič ne
narediš za to in točno
tako bi čakal na smrt na pre
hodu za pešce če bi smrt vozila
proti tebi 120 na uro
z rdečo lučjo in
bi čakal le

tovornjaki se
noro ljubijo
pri rdečih
lučeh mežik
ajo en druge
mu si trobijo
in veter jim
dviguje plachte
kot belo krilo
Marilyn
Monroe
vozniki sploh
več nimajo
kontrole
tovornjaki
imajo čisto
svoj svet
medtem ko
ti umiraš s
položnicami v
roki pred rdečo
lučjo in nič ne
moreš ali pa sam
o nič ne narediš
ne samo tovor
njaki se lahko
ljubijo pred
rdečo lučjo
ti pač ne ne ne

Matej Krevs

Romanca v mesečini

Ko sva šla sinoči v mesto
taka luna je sijala,
kot da bi jo kdo narisal;
silno svetla velikanka
te je čisto osupnila:
Glej, kako nocoj neznanska
luna tam na nebu sveti,
rdeča kakor pomaranča ...
Si mi rekla vsa iz sebe
in pomislil sem: Da, draga,
tale noč zna biti divja!

Šla sva mimo Orto Bara –
hrup in gneča nepopisna;
Živa glasba je igrala,
nek pijanec ves zelen je
tam jelene klical s praga –
malce šolne ti poškropil,
nanj si zdrla se kot sraka,
komaj sem te spet pomiril,
polna luna je, za vraga!
sem pomislil, ko bila sva
po tej sceni zopet sama.

Šla k ljubljanskem sva gradu,
kjer ljubimcev kolonada
se sprehaja v mesečini.
Nisva vzpela se kot kakšna
botra v Lorcovi romanci,
bolj počasi sva krevsala
in ob vznožju hriba raje
vožnjo z gondolo plačala.
Tisto noč se grad je svetil
na zeleno – kakor v sanjah
stala si pred mano ista
slepa mesečna ciganka:
koža in lasje zeleni,
oči – srebrnika hladna,
Verde que te quiero verde,
sem pomislil ves zasanjan,
pa ti mobi je zazvonil
in je k vragu šla romanca.

Šla sva dalje, dol po hribu,
polna luna se nad nama

je smejala na široko,
ko prišla sva do vodnjaka,
si ti komaj še hodila,
ker te je potreba strašna
mučila, da si medlela,
rekel sem ti: Zdrži, draga,
za vogalom, glej, prav blizu
tromostovje se nahaja
in pod njim je toaleta ...
Toda v tem si ti že našla
bolj umetniško rešitev
in v zavetju cvetličnjaka
pločnik z lužco okrasila
in pomislil sem: za vraga,
lunin ščip res navdihuje!

Šla sva slednjič še do puba,
ki se Sax pub imenuje,
tja v Trnovo sva pristala.
Kraj nesrečnega imena!
Živa glasba je igrala,
družba pisana krog naju
je prepevala pijana,
žal oba sva brez posluha,
pa sva jim le pomagala
pivske prazniti kozarce,
dokler ni slabost me strašna
tja h Gradaščici zvabila
in izbruhal sem od kraja
vse, kar prej sem vase vlival,
dvojna luna se smehljala
mi je z gladine reke,
ko začutim iznenada,
da me vleče dol v globino
sila temna, nepoznana,
ki me hoče utopiti,
tam kjer mesec se nahaja
in pomislil na grozljivo
smrt sem pesnika Li Baja,
ki utonil je v tolmunu,
ker pijan je, brihtna glava,
hotel lunin lik objeti.

Drugo jutro sem ves zmačkan
zбудil z ustnico krvavo
sredi čudnega se kraja,
kmalu sem dojel, da tole

policijska bo postaja.
V hipu sem se streznil, misel
nate me obšla je mračna,
kar zaslišim iz sosednje
celice tvoj glas, ki plaka
in me po imenu kliče.
Tu sem, rečem, tu sem draga!
In presrečna skoz rešetke
sva poljub si izmenjala,
sled solza na tvojih ustih
sled krvi je z mojih sprala,
v tem prišel je paznik s ključi
in odklenil težka vrata
je samice, kot zločinca
z glavo sklonjeno odšla sva
na svobodo, pri izhodu
še nočitev poravnala
ter krenila proti domu
zmedena in razcapana,
a vesela, da težave
včerajšnje so zdaj za nama –
Res še dobro, kaj če vedno
polna luna bi sijala,
ne samo na vsake kvatre,
sem pomislil, ko prikradla
sva naposled sredi dneva
do domačega se praga.

Veronika Šoster

Agonija Žarnice

Ali boš celotno človeštvo
dolgoval elektriki?

Edison, FUJ!

Galaksije goltajo helij in jadikujejo,
ker le med nama očarljivo, omamno prasketa.

Radioaktivna relacija.

Slišim samo še šepet tokokroga,
toda Teslovo umiranje
v vesolju zagotovo zelo zavzeto žari.

1. prizor

Zajčki grickajo navadno deteljo in halucinirajo.

Vreme kot v snežni krogli, ura je 4:48.

V ozadju vojna. Ne štejem več, katera.

Sara Fabjan

Operacija sponka

Diploma pomeni ostati tu,
zato želim magistrski naziv.
821.133.1 in odpeljala se bom s prevozi.org.
Veliko oblakov za nič,
cigarete ne potrebujem za svobodo,
če imam pametni telefon in znanje,
kako ga uporabljati.

Daljnosežnost posledic je širina prebranih zgodb,
um postranska škoda knjige,
oborina pogovorov,
brez vsebine in hkrati z vso možno vsebino.
Citiram z razlogom.

Želja po prisilnem odhodu pride z zavedanjem
– vedno bom predstavljala zanemarljiv procent človeštva.
Vedno bom samo ena enota.
Vendar ponekod lažje kot drugje.

Vladarji

Če bi ponoči z balkona vrgla skodelico, bi zbudila celo ulico.
Mogočnost in vpliv, ki si ga podnevi ne morem predstavljati.
Hiše imajo nadzemeljsko barvo, ko so osvetljene z luno,
nenaravno, fluorescenčno modro.

Nihče ne sanja,
vsi hrepenimo.

Hodimo na WC sredi noči, da pobožamo psa, ki spi v dnevni sobi,
ker je bitje, ker nas ima rado.
Vladarji balkonov s petunijami,
pokritega parkirnega prostora.

Nihče nam ne vlada, recimo,
to ni pravljica za lahko noč,
ker se začne drugače, ker se konča drugje,
kot vse druge polnočne zgodbe
- osamljeno
med fluorescenčnimi petunijami.

Farewell to arms. What arms?

Kako preseči simbolni primanjkljaj rojenih po osvoboditvi Slovenije,
ki nimamo občutka, da obstaja svet, ki ni namenjen nam./?

Države ne rabimo za sprehod po Prešernovem trgu,
kepico sladoleda, prevoz domov.

Semiotične raztopine globalizacije in kapitala.

Denar pa *itak* lahko dobiš kjerkoli živiš.

Živiš pa, kjer je denar.

Smo nepojasneni deli variance dveh milijonov.

Produkt okolja, ki si ga delimo,

čeprav je tisto, kar nam onemogoča razumevanje,

da obstaja nekaj, za kar bi ustrelil soseda,

okolje, ki si ga ne delimo,

ki je v nas.

Vojna je mimo, nihče ne ve, da obstajaš.

Odloži že to pištolo.

Poznam Andreja

Vem, da se ne zna sprehajati,
hoditi počasi in loviti sonca v pore.
Sprehaja se po možganih, ko potuje
od režnja do režnja med utrjevanjem povezav.
On ni človek, ki bi šel na morje
za čez vikend, tako, spontano, da si odpočije od vsakdana.
Na maturantskem plesu ni želel spremljevalke
v koktajl obleki, plesati s sošolci, jesti njoke,
se smejati komiku, fotografirati za spomin.
Ne hodi na Trnfest,
ker se mu umetnost zdi potrata ljudi.
Meni, da se literature ne spenja
s ceneni sponkami, ampak se jo založi.
Zase je mislec,
mož, ki ve kako razpolagati s časom,
ki ga nima na voljo.
Odklonil bo tvoje vabilo na rojstni dan,
že peto leto zapored,
dokler ga ne boš več povabil.
Ne bo je peljal na Šmarno goro
in sedel ure v pogovoru z njo o najljubši glasbi,
ko bosta jedla ocvrte miške ter zvonila na zvon želja,
(on nima želja).
Ne bo te vprašal ali boli,
ko ti bo spodrsnilo na poti navzdol.
Ne bosta se poročila na Bledu,
ker ne verjame v poroko
in ne verjame v Bled.
Sama boš sedela na petdesetletnici svojega očeta,
plesala z nikomer ali z bratom.
Ne bo ti lagal
in to mu boš zamerila.

Ko ostajam sama,
razumem Andreja.
Njemu je lažje.

Proza

Jasna Janež

Amen

To je njen novi dom. Mehke, rjave stene in prav takšen strop, ki se razteza v višave. Kljub vlagi udobna tla, na katerih je sedela zvita v klobčič. Pred njo je stal majhen oltar, pogrnen z belim čipkastim prtom. Ni marala bele barve, ker jo je spominjala na rjuhe v spalnici. »Oče, odpusti mu, saj ni vedel, kaj je storil.« To je bila njena molitev. V mislih jo je izrekla petkrat na dan. Verjela je, da bo enkrat uslišana.

»Hej, kaj me žgečkaš?« se je zasmejala. Zdelo se ji je, da je s tem že malo pretiraval. Sprva jo je hotel v smeh spraviti z žgečkanjem po trebuhu, nato mu je roka zlezla malo nižje. Ti dotiki niso bili več le žgečkanje. Na srečo je kmalu odnehal, saj se mu je tistega jutra mudilo v službo.

Angel varuh je ob njej. Vsaj nekomu je mar zanjo. Čepela je v kotu in razmišljala.

»Pridi, da te malo zmasiram,« ji je rekel neko soboto zvečer. Ulegla se je na posteljo. Obrnjena je bila na trebuh. »Sleci si majčko, ljubica. Tako te bom lažje masiral.« Čepel ji to ni bilo všeč, ga je ubogala. Začutila je njegove mesnate prste, kako ji drsijo po hrbtu. »Obrni se,« ji je rekel. Na njegov ukaz se je prekotalila na hrbet. Sram jo je bilo, ker je lahko videl njene še ne razvite prsi. Zakrila se je z rokami. Razklenil jih je in ji z ostrim glasom zabrusil: »Ne zakrivaj se! Pusti, da te božam!« Čutila je slane kaplje, ki so se ji nabrale v očeh. Zadržala jih je in potrpeala, da je končal.

Te podobe je nenehno premlevala. Bile so kot nočne more, iz katerih se nikoli ne prebudiš. Postanejo resničnost. Gnusila se je sama sebi. Saj si je zaslužila, kar ji je naredil. Ker ni bila pridna punčka. »Oče, odpusti mu, saj ni vedel, kaj je storil.«

Bilo je okrog polnoči, ko je že trdno spala. Kar naenkrat je začutila močne roke na sebi. Vedela je, da je on. Zavohala ga je po cigaretnem dimu, ki se mu je lepil na lase, nohte, vsepovsod. Začel se je je dotikati, jo otipavati in počasi slačiti. Ni se mu upirala. Tako je bolje za oba. »Pššt, tega ne povej nikomur, jasno?« ga je slišala reči. Začel jo je poljubljeni. Sprva nežno, nato vse bolj strastno, na trenutke celo grobo. Na vratu, obrazu in ustnicah je čutila njegov sluzast jezik. Gabil se ji je. On in njegov jezik. Čisto nežno ji je potegnil spodnje hlačke z bokov ter jih odvrigel na tla. Razprl ji je stegna in položil glavo mednje. Hotela je zakričati, vendar ni mogla. Tiho je jokala. Zapeklo je. Bil je v njej. Globoko.

Pred nekaj meseci je postala sirota. Starši so umrli v potresu, ki se je zgodil v svetišču. V tej nesreči je umrlo še 183 drugih ljudi. Ob izgubi staršev ni čutila ničesar. Samo to je vedela, da mora proč. Proč od hiše, v kateri je izgubila nedolžnost pri komaj osmih letih. Ko je tako premišljevala o svoji preteklosti, je opazila, da ji je na koleno padla kaplja. Nato še ena. In še ena. Kar naenkrat so se usule in njen novi dom se je začel sesedati. Hitro je vstala in stekla ven. Tekla je in tekla. »Oče, odpusti mu, saj ni vedel, kaj je storil. Amen.«